

staar paa Dagsordenen ved ethvert kommunalt Møde, ikke alene ved bykommunale, men ogsaa ved landkommunale Møder, og det, at vi ikke her have stillet Ændringsforslag om, at Staten skal yde Halvdelen af de Udgifter, der blive en Følge af Loven, er ikke ensbetydende med, at vi ikke ad Aare, naar Stemningen i de andre Partier, og navnlig Regeringspartiet, maatte være en anden, ville søge at faa denne Bestemmelse sat ind. Vi vide, at Flertallet vilde stemme mod et saadant Ændringsforslag, og det er os klart, at i det andet Ting vilde det ikke finde Tilslutning. Vi kunde gøre Regning, antager jeg, paa de Radikales Tilslutning til et saadant Ændringsforslag; men Forslaget maatte falde her, og det vilde da ikke være andet end en Demonstration at stille det, og, som sagt, hvad det gælder om at naa, er, at Forslaget møder i det andet Ting med saa stor Støtte fra dette Ting som vel muligt.

Det er ogsaa en af Grundene til, at jeg ikke skal indlade mig paa at polemisere videre med det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Ravn). Det ærede Medlem vilde det for Resten være en let Sag at feje til Side. Jeg behøvede blot at henvise til de lægelige Autoriteter i den Egn, hvor det ærede Medlem netop er fra. Jeg kunde f. Eks. henvise til en saadan anerkendt lægelig Autoritet som Distriktslæge Kaarsberg i Sorø, der skriver, at efter hans Kendskab til de sociale Forhold i Sorø Amt er der Snese af gamle Mænd og Kvinder, som, skønt de faa Alderdomsunderstøttelse, maa vegetere, de faa ikke en Gang Mad nok, de ere saa elendigt stillede, at de langsomt dø af Sult. Det er Distriktslæge Kaarsberg i Sorø, der siger det. Og for ganske nylig havde for øvrigt det ærede Medlems egen Presse en Meddelelse om et grufuldt Drama i Ringstedegnen. En gammel Kone og en gammel Mand, der levede i en Rønne og fik Alderdomsunderstøttelse, fandtes en Dag i en frygtelig elendig Tilstand — for Konens Vedkommende var Døden indtraadt —, der havde ikke været ført Spor af Tilsyn med disse gamle Mennesker; de havde levet under de mest gruopvækkende Forhold. Jeg synes, der var meget mere Anledning for det ærede Medlem, der her talte om det Grundsyn, hvorpaa Samfundet hviler, og som, saa vidt jeg ved, repræsenterer et udpræget kristeligt Standpunkt, til at tale lidt mere om den Broderkærlighed, der burde være Landsmænd imellem, ikke mindst overfor de smaa og fattige. Men jeg skal afholde mig fra en Polemik med

det ærede Medlem ogsaa af den Grund, at det ærede Medlem staar ret ene i denne Sag. Skulde hans Udtalelser finde nogen Tilslutning, skulde det være fra de reaktionære Kredse i denne Sal, som paa Forhaand ikke betyde saa overmaade meget, men maaske have de mere Tilslutning her ovenover.

Jeg kan i det væsentlige henvise til den Motivering, den ærede Ordfører har givet af Udvalgets Ændringsforslag, og jeg skal med disse Bemærkninger tillade mig at anbefale de Ændringsforslag, der ere tiltraadte fra vor Side, til velvillig Overvejelse og Vedtagelse her i Salen.

P. Munch: Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), der skulde have været Ordfører fra vor Side i denne Sag, er desværre ved Sygdom forhindret i at være til Stede. Derfor skal jeg tillade mig at gøre nogle enkelte Bemærkninger om det Spørgsmaal, der foreligger. Jeg kan dele den ærede Ordførers (Brorsen) Glæde over, at vi i Udvalget ere naaede til et enstemmigt Forslag. Dette er imidlertid, som allerede den ærede Ordfører har gjort Rede for, ikke Udtryk for, at der i Udvalget har været den skønneste og mest fuldkomne Enighed om alle Synspunkterne. Der er nogle enkelte af de Ændringsforslag, som Udvalget har sluttet sig om, som jeg ingenlunde anser for Fremskridt i Forhold til Lovforslaget; men vi have givet efter paa disse Punkter, fordi vi ventede derigennem at kunne sikre en stærkere Interesse for Sagen og derigennem skabe bedre Betingelser for at naa et Resultat. Maa jeg lige i Tilslutning til, hvad den ærede Ordfører sagde om Spørgsmaalet: Forsikring eller direkte Understøttelse, gøre den Bemærkning, at jeg, lige som han, mener, at man ikke der kan opstille et almindeligt Princip. Man maa stille Spørgsmaalet rent praktisk: Paa hvilke Omraader er det hensigtsmæssigst at anvende Forsikring og paa hvilke hensigtsmæssigst at anvende den direkte Understøttelse? Det glæder mig, at man efter nogen Vaklen i den Henseende er bleven enig om — det gælder i alt Fald den meget store Part af dette Ting —, at Forsikringsvejen er uanvendelig paa dette Omraade. Hvis man her havde prøvet den i Praxis, tror jeg, man vilde have gjort meget bedrøvelige Erfaringer, og jeg haaber, at den højtærede Koneilspræsident, der repræsenterer den højtærede Indenrigsminister i denne Sag, nu ogsaa er overbevist og omvendt paa